בס"ד

האורת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מוסדות ברסלב "אהבת משה"

פרשת פנחס
תשפ"ד
גיליון 222

אַ לֶעבְטִיגֶער שַׁבָּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

כּוֹחָם שֶׁל צַדִּיקִים

בפרשייתנו אנו לומדים מגודל כוחם של צדיקים, בהמשכת חיים מהבורא, ולהיות לעזר לעם ישראל להתגבר על היצר מחד, ולהתקרבות לה' מאידך.

בתחילת הפרשה אנו מוצאים את סיפורו של פנחס שהשיב את חמתו מעל בני ישראל.

וכך ממשיל זאת המדרש (במדבר כ' כ"ד): משל למלך שהיה עובר וסיעה של נערים עומדים -וקילל אחד מהן את המלך. נתמלא המלך עליהם חמה, בא תושב אחד שהיה ביניהם ונתן משטר [עונש–מכה] אחד לאותו שקילל את המלך, מיד שכחה חמתו של מלך. והנמשל אומר המדרש: כך מי גרם להקב"ה שתשוב חמתו ולא נתכלו כל ישראל ? הוי אומר זה פנחס, לקיים מה שנאמר (משלי טז יד): 'חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה'.

נצטרפו לטובה ע"י פנחס בכוחו של משה

בהמשך הפרשה; לאחר המגפה – ציווה הקב"ה למשה ואלעזר הכהן: 'שאו את ראש כל עדת בני ישראל' – שימנו את בני ישראל.

בתחילת מספרם כתוב: "בני ראובן חנוך משפחת החנוכי, לפלוא משפחת הפלואי" – וכן כלל שבטי ישראל שהוסיפו אות: ה"א בתחילתן ואות: יו"ד בסופן. ובדברי רש"י על כך: לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם, לומר: מעיד אני שמי עליהם, שהם בני אבותיהם, וזה הוא שמפורש על ידי דוד 'שבטי י-ה עדות לישראל', השם הזה י"ה – מעיד עליהם.

ב'ליקוטי הלכות' (הודאה ה י"ב) מחבר את מעשה פנחס, ולאחמ"כ ציווי מספרים של בני ישראל -כששם ה' בשמם – בגודל כוחם של צדיקים, והשפעתם לבני ישראל: "כי באהבתו ובחמלתו, הוא שולח לנו בכל דור 'צדיקים אמתיים' כאלו, שיש כוח בקדושתם להגביר ההבלים דקדושה שנעשין מכיסופים טובים - על ההבלים דס"א שנעשה מכיסופים להיפך. ועיקר המלחמה הזאת זכה פנחס, בכוחו של משה ללחום מלחמה זאת כנגד עצת בלעם הרשע, עד שזכה בקדושתו להגביר ההבלים דקדושה ולצרף אותיות התורה לטוב".

ובהמשך ממשיך להסביר, בכוחו של פנחס; שזה נמשך על ידי שצירף האותיות לטוב - וכמובא ב'זוהר' על הפסוק: "ויקח רמח בידו", שראה את האות: מ' - שהייתה משוטטת ורוצה להצטרף אל אותיות: ו' ת' - וכך יהיה שם: 'מות' ח"ו. ופנחס בכוחו לקח את המ"ם, וצירף אותה לאותיות שמו 'פנחס' שגימטריא: ר"ח, ובעוד אות מ' - זה נעשה "ר'מ'ח", ובזה התגבר כנגדם.

ולכך, מסביר רבי נתן; נסמך לזה מספר בני ישראל - והוסיף לכל אחד מישראל: ה"א ויו"ד משמו, כי הצדיק בגודל קדושתו בקדושת הברית ממשיך מקדושה זו על כלל ישראל, בבחינת: 'ועמך כלם צדיקים'. כי בכל אחד מישראל יש בחינת קדושת הברית על ידי שנימול כמובא בדברי רבינו, וגם על פי רוב נמצאים עוד כמה נקודות טובות של קדושה אצל כל אחד מישראל, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על הפסוק: 'סוגה בשושנים'. ועיקר הכוח להתגבר כנגד מה שצריך להתגבר ממשיכים בכוח הצדיקים הקדושים.

וממשיך מוהרנ"ת וכותב: "וזה מה שציווה למנותם אז, כי ששים ריבוא נפשות ישראל הם כנגד ששים ריבוא אותיות התורה, ועל כן אחר מעשה פנחס שקידש השם בשוטים, ציווה למנותם,

להורות שהתגבר צדקת הצדיקים שבדור - בכוח משה רבינו, עד שנצטרפו כל ששים ריבוא אותיות התורה לטוב, והם כולם בשלמותם ובמלאותם, שזהו בעצמו מספר בני ישראל, שהם ששים ריבוא בשלמות ולא נפקד מהם איש - כי שמו מעיד עליהם שכולם מושרשים וכלולים באותיות התורה, שנצטרפו כולם לטוב על ידי פנחס - בכוח משה".

סולם חזק ויציב

הבה ונתבונן בכוחם של צדיקים; האדם אשר צריך להעלות חפצים על גג ביתו, הדרך להעלותם אינו ע"י טיפוס וכיוצא בהן, אלא הוא מביא סולם, ודרכו מעלה את חפציו אל הגג.

כאותו דבר; כשנצרך להגביה ולהעלות מעמקי הבור דברים הנצרכים לו, הוא מוריד 'סולם' לעומקו של בור – ודרך סולם זה מעלה את מה שלבו חפץ. אך גם זאת מובן וברור – ככל שהבור עמוק יותר – כן צריכים שהסולם יהא חזק ואמיץ ביותר להצליח במשימתו.

כן הוא הדבר, אומר מוהרנ"ת (ליק"ה נזיקין ה כה): בעבודתו של הצדיק ברוחניות: "שהנפשות הנפולות נפלו וירדו מאוד מאוד בבחינת: 'ותרד פלאים' בפרט עכשיו בסוף הגלות המר הזה, שהצר עומד ומסית למה שמסית, בכמה וכמה תאוות בהתגברות עצום - ע"כ צריך העוסק בתיקונם והמשתדל בהצלתם, להעמיד בחינת סולם בריא וחזק מאד, שלא ייפול הנופל ממנו.

וע"כ 'סולם' בגימטריא: 'סיני' כמובא. כי כל עלייתם הוא ע"י התורה שניתנה ב'סיני', כי בשביל זה ניתנה התורה בהר סיני, שהוא הר השפל והנמוך, כמו שאמרו חכמינו - להורות שהצדיק שהוא בחינת סיני, שהוא בחינת שפלות - ע"י שהוא משפיל ומוריד את עצמו בתכלית השפלות, ומגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט - בשביל להעלות את הנפשות הנפולות מעמקי תהום רבה, לחזקם בכל מיני התחזקות, ולהושיבם בכל מיני מטעמים המשיבים את הנפש עד שיישארו על עמדם בקדושה לנצח".

מחברים בין שמים לארץ

אכן כן גדול הוא כוחם של צדיקים – בתורתם ובעצתם אפשר להתעלות לשמי רום. הם אשר ממשיכים קדושה בעולם. בזכותם התקיים: 'ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי', מקנאים הם על ריח הקדושה. אך יחד עם זאת - הם ממשיכים תקוה לכל אחד ואחד. גם לחלושי הכוח, לכל אחד ואחד באשר הוא לבל יישאר בבור אשר כרה ונפל לשם. הם מעמידים סולם להעלות דברים כלפי מעלה, להתרומם ולהתעלות, מציבים סולם לתוך עמקי הבור, להעלות משם אלו שנפלו לשם וקשה להם לצאת לבדם.

וכדברי המדרש (מד"ר שה"ש ה א): צדיקים מורידים ומגלים את השכינה לתוך העולם.

שִׁירַת הַפַּרְשָׁה

לְמֵדִים אָנוּ מֵהַפָּרָשָׁה בְּגֹדֶל כּוֹחָם שֶׁל צַדִּיקִים לְמַתֵּק חָרוֹן אַף – גַּם אִם נִדְמֶה כַּהֲרָרִים.

חֲמַת מֶלֶךְ מַלְאֲכֵי מָוֶת וְאִישׁ חָכָם יְכַפְּרֶנָּה פִּנְחָס הֵשִׁיב אֶת חָרוֹן אַפּוֹ – שֶׁלֹּא יִהְיֶה כְּלָיָה.

בְּכָל דּוֹר נִשְׁלָחִים לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלּוּ הַצַּדִּיקִים. הַמַּמְשִׁיכִים בְּצִדְקָתָם חֲסָדִים וְרַחֲמִים.

גַּם לַפֶּרֶט וְגַם לְכְלָל מַמְשִׁיכִים דְּבַר יְשׁוּעָה וְלֹא כִּלִּיתִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי בִּזְכוּתָם הָרַבָּה.

פְּנִינֵי פַּרְשָׁה

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי" (כה יא)

ע"פ המובא ב'**ליקוטי מוהר"ן**' (תורה י"ח): "**כשאדם בא לכלל כעס, לא יפעל בכעסו שום אכזריות, ואדרבה ימתיק הכעס ברחמנות, בבחינת: ברוגז רחם תזכור, ועי"ז נעשה עטרה לענווים**". וזהו אפ"ל, בדיוקו של קרא: '**פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן**' –דיוקו של **אהרן** - מידת **החסד והרחמים**. המתיק את הכעס: '**השיב את חמתי**' – **המתקת הכעס בחסד וברחמים.**

ובהמשך: '**הנני נותן לו את בריתי שלום**' – דהא **שלום** נמשך ממידת **הענווה**, כפי הענווה כן הוא **השלום** (ועיין בליקוטי מוהר"ן י"ד). וכן הוא במדרש (שהש"ר ב' טז): '**אליהו לא הטריח לשום בריה**' – דזהו גם מראה על מידת **הענווה**. וזהו, ע"י **המתקת הכעס – זוכים לענווה** - כמובא בתורה זו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (כ"ה י"א)

אפ"ל; '**אליהו הנביא**' בגמטריא: '**מאה ועשרים**' – הרומזים ל'**חיים**' - כמנין **ימי שנות האדם**, והא **אליהו הנביא המשיך חיים כשהסיר חרון אף ה'**. ופנחס הוא אליהו.

"ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (כ"ה י"א)

ראשי תיבות של: 'ו'לא **כ**'ליתי **א**'ת **ב**'ני **י**'שראל **ב**'קנאתי הם **ארבעים ושתים** (עם הכולל). ואפ"ל בהקדם ע"פ המובא: '**ארבעים ושתים אזכרות בתפילין של יד ושל ראש**'. (רמב"ם הל' תפילין. הקדמת תי"ז). והא **תפילין** מכריע את בנ"י **לכף זכות**, וכמובא (שו"ע או"ח ל"ז): '**וכתב הרא"ש אם זהיר בתפילין כף זכות מכרעתו. ואם פשע בהם כף חובה מכרעתו. שאין לך גדול במצות עשה יותר מתפילין**' – וזהו הנרמז כאן בפסוק: '**ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי**' – **שתפילין מכריעו לכף זכות**.

"בקנאו את קנאתי בתוכם" (כ"ה י"א)

הכתוב מדגיש '**בתוכם**'–שעבודת הצדיק הוא **בתוך כלל ישראל, עימם יחד להעלותם אפילו כשהם רחוקים**, וכמובא ב'**ליקוטי מוהר"ן**' (י"ג): שהצדיקים הגדולים במעלה, מעלים אפילו את הנפשות הפגומות מאוד בבחינת עיבור ומחדשים לטובה.

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב)

'**בריתי**' – **בריתו של הקב"ה כביכול**, וכמובא ב'**תיקוני זוהר**' (ת' כ"ב ובהקדמה י"א): '**שמאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא דאיהו רשים ביה**'. וכן מובא באריכות בדברי **הזוהר** (ח"א סט. ועוד) שזה פגם **בשכינה** בעצמה.

ומידה טובה מרובה; שבכוח שמירת הברית ממשיכים את השפע מהקב"ה בעצמו כביכול, וכמובא בדבריהם (קידושין ל"ט ;): '**כל הבא דבר ערוה לידו וניצל הימנו עושין לו נס**', וכן הוא **בזוהר** (ח"ג קס"ו. רי"ג ;) **שהנוטר ברית השכינה מזדווגת לו.**

ובליקוטי מוהר"ן (ל"א): **שכל הנהגות הגלגלים, וכל הנהגת העולם וכל הברכות והשפעות והשפעות הכל תלוי בשמירת הברית.** שבכוח הקדושה מתחברים '**לבריתי**' – **להקב"ה בעצמו כביכול** – ובהנהגה מעל דרך הטבע.

מוסדות ברסלב "אהבת משה" – תלמוד תורה * ישיבה לצעירים * הישיבה הגדולה * כוללי אברכים * חבורות בוגרים טלפון: 02-5829920

סִיפּוּרִים מְאִירִים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

"ולא כיליתי את בני ישראל" (במדבר כ"ה י"א)

עבורך פעלתי, ועבור עצמי לא !

ישב פעם רבינו עם אנשיו ולפתע אמר: "האדם שוטה כל-כך, אפילו כשמלאך המוות הולך מאחורי כתפיו הוא אוחז עדיין בשטויותיו והבליו". השומעים תמהו ולא הבינו למי רומזים הדברים. אך כשכולם קמו ללכת, נשאר רבי חיים שרה'ס לשבת.
שאלו רבינו: "למה אתה יושב?" ולא ענה כי היה נבהל ונרעש.
וכשרבינו קם והלך לחדרו, הלך אחריו רבי חיים שרה'ס, בכה ואמר: "רבי אני יודע שהתכוונתם אלי, לכן אני מבקש לעורר רחמים שאשאר בחיים"
אמר לו רבינו: אמת שעליך התכוונתי, אני נוסע כעת למעז'בוז להשתטח על ציון זקני הבעל שם טוב זצ"ל לעורר רחמים על בני החולה, תיסע יחד עמי ואתפלל גם עליך".
והם נסעו יחדיו, בהגיעם; שהה רבינו בציון זמן ממושך. בחזרתו מהציון, אמר לרבי חיים: "עבורך פעלתי, ועבור עצמי לא. אינך צריך אפילו להתפלל, אבל כיון שאתה פה תלך גם אתה". והודיעו כמה שנים פעל עבורו שיחיה.
בדרך חזור התבטא רבינו ואמר: "כעת נפטר בני", וכך היה, שהגיע השמועה על פטירת בנו.

נשרף ביתו ורכושו – אך הנפשות ניצולו !

היה זה פעם כשהחסיד רבי טוביה קריימר מהעיר טראוויצא - ישב לפני רבינו, ושוחח עמו שבוודאי מוטב לו לאדם להיות עני, מאשר למות ח"ו, ואף שהעני חשוב כמת, כדברי חז"ל (נדרים ס"ד.)
ושוב התבטא רבינו באמרו: מוטב לקחת את המעות מהאדם מאשר לקחת את האדם מהמעות.
כי הרי המחובר לחיים יש תקווה שהקדוש ברוך הוא ירחם עליו וישיבהו למעמדו.
כמובן שרבי טוביה הנהן והסכים לדברי הרבי.
ורבינו הוסיף שוב באמרו: 'אפילו נחמן נתן [עשיר מאומאן שעסקיו בעיר פטרבורג] היה מעדיף להיות עני, מלהיות מונח תחת צרור עפר.
פנה רבי טוביה לשוב לעירו, ובדרך שמע שנשרף ביתו ורכושו, והנפשות ניצולו.
ובד בבד גם שמע שנחמן נתן נסע מפטרבורג היה בדרך עם שק מלא זהובים ולפתע חש שלא בטוב, התמוטט ומת בדרך, ומפני כבוד המת אולצו לקברו על אם הדרך.
ואו אז ראה רבי טוביה את עיניו הצופיות ורוח קדשו של רבינו !

מזיכרונותיו של החסיד רבי משה בורשטיין !

וכך סיפר החסיד רבי משה בורשטיין; היה זה לאחר שנשבינו בשבי הירדני יחד עם תושבי עיר העתיקה בירושלים ע"י החיילים הירדנים, וביום הראשון של השבוע בכ"ח אייר תש"ח התחיל אחד מהנשבים להניח תפילין, כמובן שזה עורר את חשדם של חיילי הלגיון ודרשו הסבר שזה לא מיועד לפגוע בהם.
לאחר דו שיח ארוך הם שוכנעו בכך, והתירו להם להניח תפילין ללא הפרעה.
ובאותו יום ראשון שוחררו קבוצת ילדים שגם נשבו בשבי, וביניהם הילד הפעוט יוסף קדיש שפירא – בנו של החסיד הנודע רבי שמואל שפירא זצ"ל.
וכשהיו בני החבורה בשבי שואלים את רבי משה בדאגה: 'מה יהיה'? היה מחייך ומשיב בביטחון "נישט קיין דאג'ען" "לא לדאוג".
לאחר שנים, כשנשאל את רבי משה אם דאג ופחד בשבי ? השיב: ידעתי שיהיה בסדר, שה' יעזור, ומה היה לי לדאוג? !

"לפני ה" (במדבר כ"ז ה)

לא הרגיש ולא חש !

היה זה בעת גזירת הקנטוניסטים כשהיו חוטפים ילדי ישראל לצבא הרוסי, וחיפשו מבית לבית ילדים קטנים לקחת אותם לחייל, ביקש אב אחד מרבי נפתלי מאומאן – תלמידו של רבינו להחביאו בביתו, בהנחה שלא יחפשו ילד בבית אדם זקן ונכבד.
יום אחד עמד רבי נפתלי בתפילה, והילד יצא לשחק בחוץ, גילוהו חיילים, וביקשו לחטפו לחיל הצאר.
כשראו זאת השכנים הרימו קול זעקה גדולה, וביני לביני – שמעו זאת הורי הנער והשכנים – ובתוך ההמולה - הצליחו ברגע האחרון להציל את הנער מידי חוטפיהם.
כשסיים רבי נפתלי את תפילתו בא אבי הילד להתנצל על הרעש והצעקות שהפריעו לו – אך הצטדקו שזה היה ממש בגדר פיקוח נפש.
אולם לתדהמתם - רבי נפתלי. לא הבין מה רוצים. הוא לא שמע מאומה מקול הרעש הגדול...

תלמוד תורה ברסלב
'אהבת משה' - בית שמש
ע"ש רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
רחוב רב המנהג 12 רמה ד' – טלפון 02-5829920
בהתרגשות מרובה ובשמחה גדולה שמחים להודיע בזאת לכלל ציבור חסידי ברסלב
כי לקראת זמן אלול הבע"ל
יפתח "תלמוד תורה ברסלב"
בעירנו בית שמש – רמה ד'
לתלמידי כיתת גן עד כיתת מכינה לישיבה
בברכתם ועידודם של זקני וחשובי ברסלב, בדרך התורה והחסידות המסורה מדור דור.
ובניסיון הרב של חינוך צאן קדשים בדרכי התורה והיראה קרוב לארבעים שנה
בת"ת בירושלים וכישיבות חק' בכיתר.
לקבלת טפסי הרשמה:
במייל: AM025829920@gmail.com פרטים נוספים בטל' 02-5829920

הֶמְשֵׁךְ פְּנִינֵי פַּרְשָׁה

"הנני נותן לו את בריתי שלום" (כ"ה י"ב):
ע"י שמירת הברית – ממשיכין שלום, וכמובא **בזוהר** (ח"ג ר"ג): **הנוטר ברית**, השכינה כביכול אוחזת בו, ושומרת אותו **ומקדמת לו שלום**. (ויעויין **בליקו"מ** תורה כ"ג): שע"י תיקון הברית **זוכין להדרת פנים ולשלום**.

"צרור את המדינים והכיתם אותם...כי צררים הם לכם" (כ"ה י"ז י"ח).
'צרור' לשון **יחיד**. **'צררים'** לשון **רבים**, וכמובא בהמשך הפסוק: שזה סובב גם **על דבר פעור, ועל דבר כזבי**. (ויעויין בבעל הטורים). ואפשר להוסיף – לשון **רבים**, שבהכשלתם את בני ישראל הם הרגו גם את **'גופותיהם' – שנהרגו במגיפה**, וגם את **'נשמותיהם' שהכשילום בחטא.**

"כי צררים הם לכם בנכליהם" (כ"ה י"ח)
'בנכליהם' מלשון הכתוב ב**'אחי יוסף'** (בראשית ל"ז י"ח): **'ויתנכלו אתו להמיתו'** (עיין רש"י כפשוטו), ובפירוש רש"י על **'ויתנכלו'** לשון **'ערמומיות'**, כי **היצה"ר** בא לאדם **בערמומיות, בשקר**. ויעיין **ב'אור החיים'** עה"פ **'והנחש היה ערום'** – **מלשון הערמה ודמיון**. וכן הוא **בגלות מצרים** שבאו **בערמה – בשקר**. וב**'ליקוטי הלכות'** (גניבה ג ב) על הבעל דבר: **"שהוא הגנב הראשון**, ראש לכל הגנבים והרמאים שבעולם, **כי הוא מתנהג עם רוב בני אדם בדרך גנבה בערמה ורמאות נפלא בכמה וכמה מיני דרכים שונים שהוא מרמה את האדם, וגונב דעתו בכל עת, עד שרוצה לתפסו במכמורתו רח"ל"**, וזהו: **'בנכליהם'** – שברמאות ובגניבה היצר מכשיל ח"ו את בנ"י.

"במספר שמות" (כ"ו נ"ג)
'במספר' מלשון **ספיר ונהיר** – **ששמות בני אדם הם המאירים בו**. וב**'מעבר יבק'** כותב על דברי **המדרש** (כי תשא): שאמר הקב"ה לישראל מנה את ישראל, אמר משה **'איני יכול לעמוד על מנינם'**, אמר לו **'טול ראשי אותיות של שבטים'**, **שכל שם מורה על מהות ועצמות האדם**. וב**'שיחות הר"ן'** (צ"ה): **שהשם שנותנין לאדם** - הוא לפי הפעולה שיש לו לעשות בעולם.

'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט נחלתו איש לפי פקדיו יֻתַּן נחלתו' (נד)
לכאורה מהו כפל הלשון **'יֻתַּן נחלתו'** לאחר כשבר כתוב: **'לרב תרבה נחלתו ולמעט תמעיט נחלתו'**. אלא אפ"ל, דאף שכל אחד מקבל את נחלתו לפי מספר האנשים – אל להם לשכוח – שארץ ישראל זה: **'יֻתַּן'** לשון – **'מתנה' משמים**, וכמובא **בריש רש"י בראשית**: שאומות העולם **אינם יכולים לומר ליסטים אתם, אלא לאשר יישר בעיניו נתנה לו.**

"על ירדן ירחו" (כ"ו ס"ג)
'ירדן' מלשון **ירידה**, **'יריחו'** מלשון **עליה**, ע"ד מאמרם (ברכות מ"ג:): **'איזהו דבר שהנשמה נהנית בו זה הריח'**, שארץ ישראל תלוי **בב' תנאים** אם נעשה רצונו של מקום **זה של עם ישראל**, ואם לאו חלילה **'ולא תקיא הארץ'** ח"ו.
גם אפ"ל, רמז שיהיו שנים **שארץ ישראל** יהיה בבחינת **'ירד'** – **ירידה גלות**, ושנים של **'ירחו'** – **עליה**, שעם ישראל יהיו בארץ ישראל בב' בחינות אלו.

"למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתנו" (כ"ז ד)
אפ"ל' שגם **בפסח** כתוב **"למה נגרע"**, שבעניין **רבים** - שייך לשון זה, שרוצים להיות עמם יחד. כאן **בחלוקת הארץ יחד כל שבטי ישראל בגורל**, וב**'קרבן פסח'** הנאכל **'בחבורה'**.

"כן בנות צלפחד דוברות" (כ"ז ז)
'כן' בגימטריא **'שבעים'** – **שבעים נפשות בית ישראל**, דהא גם הם כלולים בהם – ולכך אכן מגיע להם נחלה.

מריבת קדש מדבר צין" (כ"ז י"ד)
'מריבת קדש'–אימתי מתגבר היצר **במלחמה ומריבה**, על **'קדושה'** – כשהוא: **'מִדְבָּר'**– ע"ד שאין היצר מתגבר אלא **בלב פנוי מן החכמה** (רמב"ם, א"י ב"ב). כן אפ"ל: **מדבר 'צִן'** מלשון **צינה וקרירות**, ע"ד **'אשר קרך בדרך'**, כשאין **התלהבות בעבודת ה'** מתגבר **חמימות היצר** וכמובא.

זְוִית רְאִיָּה >>

כַּיָּדוּעַ, הָיָה מוֹהַרְנַ"תְּ מַקְפִּיד מְאֹד עַל כָּל שְׁעוֹתָיו וּרְגָעָיו, וּבִגְלַל זֶה הָיוּ לוֹ כַּמָּה שְׁעוֹנִים בְּבֵיתוֹ. וּפַעַם אָמַר בְּדֶרֶךְ צַחוּת עַל מַאֲמַר הַמִּשְׁנָה שֶׁבְּאָבוֹת: "אֵין לְךָ אָדָם שֶׁאֵין לוֹ שָׁעָה", שֶׁאָדָם שֶׁאֵינוֹ חַי עִם הַשָּׁעוֹן וְהַזְּמַן, אֵינוֹ אָדָם!

© כל הזכויות שמורות!

לעילוי נשמת ר' נחמן ב"ר משה הלוי ז"ל ומרת רחל בת ר' שבתי ע"ה